

חנוכה 2017 – 'בית הידידות'

יום הוראה מיוחד במינו

מאת הסטודנטים לחינוך גופני בשנה ג' והמנחה להוראה לאה קוולר

כל יום הוראה הוא יום מיוחד – אתה מכין מערכים, חושב על משחקונים מגוונים שישפרו את דרך הלמידה. אתה משקיע מחשבה יצירתית וכמובן מחכה לראות תוצאות בסוף היום ולתכנן לפעם הבאה. אבל יום הוראה בחנוכה – ביוזמת מנחת הוראה שלנו, לאה קוולר, ביחד עם 'בית הידידות'

בנתניה והסטודנט טרקין אדגו – הפך ליום מיוחד ומעשיר בידע רב.

התחלנו את היום המרוכז בהתכנסות ב"בית הידידות", שהוקם במסגרת הפעילות העירונית להקמת מבני ציבור ופנאי לרווחת תושבי נתניה, במטרה לסיוע בשילוב מיטבי בקהילה לצד הידוק הקשר למסורת הקהילתית. לפני כשנתיים הושלמה בנייתו של "בית הידידות", וכיום הוא משמש כמרכז מורשת חברתי-תרבותי שנועד לגשר בין הדור המבוגר ובין המסורת והשורשים של עולי אתיופיה לבין הדור הצעיר שגדל בישראל ובנתניה.

הפעילות הראשונה שעשינו הייתה ריקוד אתיופי. טרקין אדגו, חברינו לכיתת ההוראה, התחיל את הפעילות בהסבר על הריקוד האתיופי המיוחד, על מאפייניו ועל המשמעות שלו. הוא הסביר שישנם מעל 80 קבוצות אתניות באתיופיה, ולכל קבוצה קיים סגנון ריקוד מסוים. הריקוד לרוב מתבצע במעגלים, והזמנות לסולואים קטנים

לאמצע המעגל. לכל שבט באתיופיה יש ריקוד אופייני לו, ונדיר שלשבט אחד יהיו מספר ריקודים שונים. עושר המחול האתני באתיופיה נובע ממגוון הקבוצות האתניות החיות בה, ולא מכמות הריקודים שיש לקבוצה זו או לאחרת. אותו מחול עשוי להתאים לאירועים שונים, כגון שמחות, [חתונות](#) וחגיגות לאומיות. ניתן לשנות את מילות ה**שירים** המלווים את המחול בהתאם לאירוע, אבל ה**מקצב** ומבנה המחול על תנועותיו נותרים זהים. התנסות של כחצי שעה בריקוד המיוחד עם תנועות הכתפיים ועם מוסיקה אותנטית, בהדרכתו של טרקין, הכניסה את הכיתה לאווירה נעימה ולחוויה מקרבת שפותחת את הלב.

<https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%9E%D7%A7%D7%A6%D7%91>

בהמשך נפגשנו עם אליאס מהרי, מנהל "בית הידידות". היה זה שיעור מעניין ומשמעותי מאוד בהבנת תרבות העדה. הסטודנטים הבינו את התייחסות העדה לדת ולמסורת, את חשיבות מעמדם של רבני העדה, "הקייסים", ואת השפעתם על חיי היום-יום של העדה. היה מרתק לשמוע על מנהגי העדה ועל עלייתה רוויית הסבל בדרכים-לא דרכים לישראל ועל השתלבותה בארץ. היה מעניין להבין את המשמעות העמוקה שהעדה מייחסת לעלייה לארץ

ישראל. כמו כן, הסטודנטים התרשמו עמוקות מהמסר שאליאס מהרי הצליח להעביר באישיותו הכרזימטית לגבי התייחסות גורמים שונים ומוסדות המדינה כלפי העדה. דרך הכאב שנשמע בדבריו הבנו והסקנו על העוולות שנעשו בקליטת העלייה מאתיופיה. למדנו שהמגמה הולכת ומשתפרת בהתייחסות המוסדות הרלוונטיים כלפי בני העדה, ולא מעט בזכות אנשים חיוביים מתוך העדה, אנשים צעירים כמוהו, שהחליטו לקחת יוזמה ולהנהיג, לחשוף, להשפיע ולקרב את "ביתא ישראל", העולים מאתיופיה אל תושבי הארץ ולבאים מתפוצות אחרות. הסטודנטים רואים חשיבות רבה בביקור זה כמחנכים לעתיד. המידע והחשיפה שלנו לנושא בצורה כה מעניינת וגלויה יעזרו לנו בעבודתנו החינוכית עם אוכלוסיות תלמידים מרקע מגוון ושונה למטרת קרוב לבבות, סבלנות וסובלנות. כל זאת למען עתיד חברתי טוב יותר ומקבל מצד כל קצות החברה בישראל.

בחלק השני של היום היינו בחצר של בית הידידות. שטח זה הוכשר והותאם במיוחד לצרכי הקהילה ולהתכנסויות במהלך החגים וקיום המנהגים על פי המסורת הנהוגה באתיופיה. עברנו סדנה של למידה שיתופית-שינויים/המצאת משחקים תחרותיים עם תוצר

למידה חברתי.

...אתה נהיה מורה טוב יותר רק כשאתה מאתגר את עצמך במחשבה וביצירה של

משהו חדש. לימדנו ולמדנו האחד מהשני, נהנינו לשחק והכרנו טוב יותר את העמיתים שבכיתה. גם אתם יכולים להתנסות במשחקים שאנחנו שיחקנו בהם. פנו אלינו וננחה אתכם בשמחה...

את החלק השלישי והאחרון ביום הנפלא הזה הקדשנו לסיכום.

"כשיצאנו מ'בית הידידות', לא ידעתי מה היו התחושות האישיות של כל אחד ואחד מהסטודנטים, אבל הייתה לי תחושה טובה על מהלך היום ועל האווירה שהייתה לאורכו. לאחר שקראתי את הסיכומים, הרגשתי סיפוק רב מהתגובות החיוביות ושמחה על כך שכל המשתתפים ביום זה נהנו, למדו וגם ידעו לציין זאת." (לאה, המנחה להוראה)

אפשר לראות לפי הסיפור הקצר שלנו שממש נהנינו. בנוסף גם השכלנו ולקחנו דברים לימי הוראה ולחיים האישיים שלנו. זה לא משנה בן כמה אתה, תמיד יש לאן לשאוף ובמה להשתפר, תמיד יש מה ללמוד, ותמיד יש דרך איך להיות בן אדם טוב יותר. חשוב מאוד במדינה שאנחנו חיים בה ללמוד לקבל את

כולם. כולנו שונים, אין אף בן אדם עם צבע עיניים דמה, אין אף אחד עם פנים זהות ואופי זהה – כל אחד הוא שונה וכל אחד הוא בן אדם שצריך ללמוד להכיר את הסיפור שלו. כסטודנטים בימי ההוראה היום וכמורים לחינוך גופני בעתיד, אנחנו צריכים תמיד לזכור את זה. לכל ילד יש אופי משלו, לכל איש יש סיפור חיים משלו, סיבה להתנהגות מסוימת, צרכים שונים, יכולות שונות ודברים שהוא טוב בהם יותר וטוב בהם פחות. מורה רק צריך ללמוד להכיר את מי שעומד מולו, לשמוע את הסיפור שלו, לעולם לא לשפוט על פי המראה החיצוני, צבע עור או שפה שבה הוא מדבר.

תשתמשו תמיד ביצירתיות שלכם, תמיד תחשבו איך תוכלו לעניין את הילדים יותר. החשוב מכל הוא ליצור אווירה טובה וסביבה חמה שיש בה לכל אחד הרגשה של שייכות. דרך ריקודים, למשל, אפשר ליצור אווירה כזאת בנקל. ממש כמו בתחילת הדרך שלנו בוינגייט בקורס ריקודי עם.

תמיד כדאי לחשוב איך לסחוף אחרינו את אלו שבאנו ללמד אותם, גם את אלה שמראים בכל תוקף סימנים של סירוב מוחלט. כשיש אווירה טובה וקצת אתגר, ללא ספק תהיה גם הנאה!

